

“মৰমৰ সন্তানসকল- প্ৰতিজ্ঞা কৰা আমি সাম্প্ৰাসিক সহিত উত্তিৰ্ণ হৈ দেখুৱাম, কেতিয়াও মাঁ-দেউতাৰ প্ৰতি সংশয়বুদ্ধি নহওঁ, সদায় সুসন্তান হৈ শ্ৰীমতত চলিম”

প্ৰশ্ন : মায়াৰ বকচিঙত তোমালোক সন্তানসকলে কি কথাৰ সাৱধানতা ৰাখিব লাগে?

উত্তৰ : বকচিঙ কৰি থাকোতে কেতিয়াও মাতা-পিতাৰ প্ৰতি সংশয় যাতে নাহে, এই কথাৰ প্ৰতি অতিকৈ বেছি সজাগ থাকা। অশুদ্ধ অহংকাৰ বা অশুদ্ধ লোভ বা মোহ আহিলেই পদৱী নষ্ট হৈ পৰিব। তোমালোকে অসীমৰ পিতাৰপৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ লোভ আৰু এজন পিতাৰ প্ৰতিয়েই মোহ ৰাখিব লাগে। জীৱিতে মৃত হ'ব লাগে। বহু, আমি এজন পিতাৰেই হওঁ, পিতাৰপৰাই উত্তৰাধিকাৰ ল'ম, যিয়েই নহওঁক কিয়- নিজৰ সতে প্ৰতিজ্ঞা কৰা। নিজা সন্তান হোৱা তেতিয়াহে অসীমৰ প্ৰাপ্তি হ'ব। যদিহে সংশয় আহে তেন্তে পদৱী হেৰুৱাব লগীয়া হ'ব।

গীত : তোমাক মাতিব বিচাৰে হৃদয়ে ....

ওম্ শান্তি। ওমৰ যি অৰ্থ ই একেবাৰেই সহজ- আই এম আত্মা, আই এম চাইলেন্স। নিশ্চয় আত্মাতো ইমৰ্টেল হয়। এই কথা কোনে বুজায়? অসীমৰ পিতাই। সন্তানসকলতো বহুত আছে। তেওঁলোকৰ মাজতো কোটি জনৰ মাজত কোনো কোনো, তাৰো মাজৰে কোনোবা জনেহে বুজে। সন্তানসকলে জানে যে অসীমৰ পিতা, অসীমৰ সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ আমাক যোগ্য বনাই আছে। আমিহেই সেয়া পূজ্য দেৱী-দেৱতা, যোগ্য বিশ্বৰ গৰাকী আছিলো। ভাৰত সোণৰ চৰাই আছিল। সেই সময়ৰ ভাৰত ৰাইটিয়াচ, ল-ফুল (নিয়ম যুক্ত) ১০০ শতাংশ চলভেণ্ট (পৰিত্ৰ) আছিল- এই কথা পিতাই বুজায়। সচাকৈয়ে আমি কিমান যোগ্য আছিলো। বিশ্বৰ গৰাকী আছিলো। এতিয়া আকৌ পিতাই গোটেই বিশ্বৰে ওপৰত ৰাজ্য কৰিবৰ অধিকাৰী বনায়। মায়াই ইমানেই কঙাল বনাই দিলে যে কড়িৰ সমানো দাম নাথাকিলগৈ, আনৰাইটিয়াচ কামেই কৰে। ৰাইটিয়াচ শিকাওঁতা এজন পিতায়ে হয়, যাক সত্য (ট্ৰুথ) বুলি কয়। যিজনৰ বাবে তোমালোকে গাইছিলো- তুমিয়ে মাতা পিতা..... তেওঁৰ সন্মুখত তোমালোক বহি আছা আৰু অসীমৰ উত্তৰাধিকাৰ পাবৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। তোমালোকে জানা যে আমি তেওঁৰ হৈছো। পিতায়ে কয়- তোমালোক মোৰ হৈছা। এই সময়ত কোনোৱেই মোক পিতাক নাজানে। কেতিয়াবাতো কয় যে নাম- ৰূপেই নাই। কেতিয়াবা আকৌ সকলো নাম ৰূপলৈ লৈ আনে যে শিল-আবৰ্জনা সকলোতে পৰাত্মা আছে বুলি কৈ। বহু ধৰ্ম, বহু মত হৈ গৈছে সেয়ে বাবাই কয়- এই সকলোবোৰ শৰীৰৰ ধৰ্মক এৰা। আত্মাই কয়- মই খ্ৰীষ্টিয়ান হওঁ, মুছলমান হওঁ, এই দেহৰ ধৰ্মবোৰক পাহৰি যাব লাগে। এতিয়া পিতাই কৈছে- প্ৰিয় সন্তানসকল, যেতিয়া মম্মা-বাবা বুলি কোৱা হয় তেন্তে মম্মা-বাবাকো কেতিয়াও কোনোও পাহৰিব নোৱাৰে। ইয়াত এইটো আশ্চৰ্য্য যে সন্তানসকলে এনে মাঁ-দেউতাক, যাৰ পৰা নেকি ২১ জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়, তেওঁক পাহৰি যায়। লৌকিক মাঁ- দেউতাকতো জন্ম জন্মই মনত পেলাই আহিছা। এতিয়া এয়া হৈছে তোমালোকৰ অন্তিম জন্ম। তোমালোকে নিশ্চিত হৈছা- সচাকৈয়ে সেইজন পিতাই কল্প-কল্পই আহি আমাক দেবতা বনায়। তথাপিও এনে পিতাক পাহৰি কিয় যোৱা? সন্তানসকলে কয় ড্ৰামা অনুসৰি পূৰ্ব কল্পতো পাহৰিছিলো। পিতাৰ হৈ আকৌ এৰি দিয়ে। আশ্চৰ্য্যকৰ ভাবে ঈশ্বৰৰ বনন্তি, জ্ঞান শুনন্তি, শুনাবন্তি..... তাৰ পিছতো মম্ মায়া ভাগন্তি হৈ যায়। মায়াই লৌকিক পিতাৰপৰা এৰা নিদিয়াই। এই কথাও নোহোৱা নহয় পিছে যে কিছুমান সন্তান আছে যিসকলে পিতাক ফাৰকতী (এৰা) দি দিয়ে। পাৰলৌকিক পিতাইতো তোমালোকক স্বৰ্গৰ বাবে লায়ক বনাই কিমান বিশাল উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। সেয়া হৈছে মানবী মাতা-পিতা, এয়া হৈছে অসীমৰ মাতা-পিতা, যিয়ে তোমালোকক স্বৰ্গৰ ৰাজপাত দিয়ে। নিশ্চয়তা থকা স্বত্তেও এনে পিতাক ফাৰকতী (এৰা) কিয় দিয়া? ভাল ভাল সন্তানসকলে ৫-১০ বছৰ পাৰ্ট কৰে, আকৌ পৰাজয় বৰণ কৰে। এয়া হৈছে যুদ্ধ স্থল। পিতাৰ স্মৰণতো কেতিয়াও এৰিব নালাগে। স্মৰণ কম হলে বৰ ডাঙৰ লোকচান হৈ যায়। বহুতো সন্তানক মায়াই জয় কৰি ললে। একেবাৰে কেছাকৈ খাই পেলালে। অজগৰেহে যেনিবা গিলি পেলালে। তোমালোক মহাৰথী হৈ যোৱা আকৌ মায়াই বগৰাই লৈ একেবাৰে গিলি পেলায়। ভাল ভাল ফাষ্ট ক্লাচ ধ্যানত যোৱাসকল, যাৰ নিৰ্দেশনত মাঁ-দেউতাইয়ো পাৰ্ট কৰিছিল, আজি তেওঁলোক নাই। কি হ'ল? কোনো কথাত সংশয় আহিলে।

বাবাই বুজায় নিশ্চয়বুদ্ধি বিজয়ন্তী, সংশয় বুদ্ধি বিনশয়ন্তি। এনেকৈয়ে আকৌ কিমানে যে “অধম-গতি”ক পাব। তোমালোকে ইয়াতলৈ আহাঁ

পিতাৰ পৰা পূৰ্ণকৈ প্ৰিন্চ-প্ৰিন্চেজৰ হোৱাৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ। যদি আচৰ্য্যৱত ভাগন্তি হৈ যোৱা তেন্তে আকৌ কি পদবী থাকিব। প্ৰজাৰো মাজত গৈ কম পদবী পাবা। শান্তিও বহুত খাব লগীয়া হব। যেনেকৈ সেই গবৰ্ণমেণ্টতো চিফ্ জজ্ (মুখ্য ন্যায়াধীশ) আদি থাকে নহয়। ইয়াততো গোটেইবোৰ এজনকৈ হয়। পিতাই কয় মই আহোঁ তোমালোকক পতিতৰ পৰা পাৰন বনাবলৈ। যদি সম্পূৰ্ণ নোহোৱা তেন্তে আকৌ পতিতকৈয়ো পতিত হৈ পৰিব।

সৰ্বশক্তিমান পিতাৰ ডিচৰিগাৰ্ড (অসন্মান) যদি কৰা ধৰ্মৰাজৰ আকৌ বহুত কঠুৰ শাস্তি হৈ যাব। এইবোৰ বুজিব লগীয়া কথা নহয়নে বাৰ। তুমিয়ে মাতা-পিতা..... বুলি কৈ আকৌ তেওঁৰ মতে চলিব লাগে। শ্ৰী শ্ৰীৰ মতত চলি যোগত সম্পূৰ্ণকৈ থাকিব লাগে। তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ আছিল। শ্ৰেষ্ঠ সূৰ্য্যবংশী চন্দ্ৰবংশী ২১ জন্মলৈকে মহাৰজা-মহাৰাণী হৈ যাবাহঁক। শ্ৰেষ্ঠ হ'বলৈ শ্ৰী শ্ৰীৰ মত লাগে। শ্ৰী শ্ৰী এজনকেই কোৱা হয়। দেৱতাসকলকো কেৱল শ্ৰীহে কয়। এই সময়ততো আসুৰী সম্প্ৰদায় আছে অৰ্থাত অসুৰ ৫ বিকাৰৰ মতত চলোতাসকল। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পোৱা শ্ৰী শ্ৰীৰ মত, যিটোৰে তোমালোক শ্ৰী লক্ষ্মী, শ্ৰী নাৰায়ণ হোৱা। এই টাইটিল (উপাধি) পোৱা যায়। তোমালোকে ৰাজ্য-ভাগ্য পোৱা নহয় জানো। সত্যযুগ-ত্ৰেতাৰ পৱিত্ৰতাৰ মুকুট আৰু ৰত্ন-বিজৰিত মুকুট থাকে। সূৰ্য্যবংশী চন্দ্ৰবংশীসকলৰো মুকুট দেখুৱায়। মহাৰজা-মহাৰাণীকহে মুকুটৰ সৈতে দেখুৱায়। প্ৰজাকতো দেখুৱা নহয়। আকৌ দ্বাপৰত যেতিয়া পতিত হৈ পৰে তেতিয়া লাইটৰ মুকুট দেখুৱা নহয়। পতিত ৰজা-ৰাণীয়ে পাৰন ৰাণী-ৰজাৰ পূজা কৰে। এতিয়াতো দুয়োপ্ৰকাৰৰ মুকুটেই নোহোৱা হ'ল। তাজ-লেচ (মুকুট বিহীন) হৈ পৰিল। এয়া হৈছে প্ৰজাৰ উপৰত প্ৰজাৰ ৰাজ্য, যিটোক পঞ্চগয়তী ৰাজ্য বুলি কোৱা হয়। তোমালোক হৈছা পাণ্ডৱ, তোমালোকৰো কোনো মুকুট নাইকিয়া। তোমালোক কিমান বুদ্ধিবান হৈ গৈছা। মূল স্বদেশ, সূক্ষ্ম স্বদেশ, স্থূল স্বদেশ তথা সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তক তোমালোকে জানিছা। তোমালোকে জানা আমি আকৌ সেই ডবল মুকুটধাৰী হ'বলৈ ওলাইছো। হেল্ম-ৱেল্ম দুয়োটাই পোৱা যাব। অসীমৰ পিতাই আমাক পঢ়াই আছে সেয়ে তোমালোক হৈ পৰিছা পাণ্ডৱ গবৰ্ণমেণ্টৰ ষ্টুডেণ্ট। ভগবানুবাচ- মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকোঁ। গীতাত কেৱল নামটো সলনি কৰি লৈছে। সঙ্গম হোৱা কাৰণে এই ভুল কৰি পেলাইছে।

এতিয়া তোমালোকক অসীমৰ পিতাৰপৰা উত্তৰাধিকাৰ লাভ হয়। সত্যযুগ-ত্ৰেতাৰ তোমালোকে সুখ পোৱা আকৌ তোমালোকৰ স্মাৰক দ্বাপৰৰ পৰা সৃষ্টি হ'বলৈ আৰম্ভ হয়। যেনেকৈ নেহেৰু গুচি গ'ল তেতিয়া তেওঁৰ ইয়াতেই স্মাৰক বনায়। তোমালোকৰ স্মাৰক অমৰলোকত নাথাকিব। তোমালোকৰ স্মাৰকবোৰ পিছত দ্বাপৰত লাগে। সেয়ে দ্বাপৰৰ পৰা এই সকলোবোৰ বনোৱা আৰম্ভ হয় যি তোমালোকে দেখা পোৱা। জগত অম্বা আদি কোন হয় এই কথা কোনেও নাজানে। জ্ঞাত হোৱা উচিত। ড্ৰামাৰ আদি মধ্য অন্তৰ বিষয়ে মানুহে জনা উচিত নহয় নে। লক্ষ্মী নাৰায়ণেও গম নাপায়। পিতা হল জ্ঞানৰ সাগৰ আমি তেওঁৰ সন্তান মাষ্টৰ জ্ঞান সাগৰ। ক্ৰমাৎ অনুসৰি পুৰুষাৰ্থ অনুসৰি। পিতা পৱিত্ৰতাৰ সাগৰ, আমিও হওঁ গৈ। আত্মা যি অপৱিত্ৰ হৈ পৰিল, এতিয়া পৱিত্ৰ হ'ব গৈ। বাকী গঙ্গাত স্নান আদি কৰি কোনেও পৱিত্ৰ হ'ব নোৱাৰে। পতিত পাৰন বুলি এজন পিতাকেই কোৱা হয়। তোমালোকে তেওঁৰ সন্মুখত বহি আছা। এক বাৰ নিশ্চয় হৈ গল মানে হল। পিতাক জানো সন্তানে জানো পাহৰিব লাগে। মৃত্যু হৈ গলেও তেওঁৰ আত্মাক নিমন্ত্ৰণ দিয়ে। আকৌ সেই আত্মা আহি কথা কয়। এইয়া ড্ৰামা অনুসৰি এনে অভিনয় হয়, সেই আত্মা আহি কথা বাৰ্তা কৰে। ড্ৰামাত যি হৈ গল সেয়া লিপিবদ্ধ আছিল। ড্ৰামা খন শুদ্ধ পথত যোৱা উচিত। এনেকৈ নহয়, ভাগ্যত থাকিলে পুৰুষাৰ্থ কৰিম। মই বহি আছোঁ গতিকে পানী নিজে নিজে আহি মুখত আহি পৰিব, নহয় (এই কথা নহয়)। প্ৰতিটো কথাত পুৰুষাৰ্থ প্ৰথম। এনেকৈটো কোনোৱে বহি থাকিব নোৱাৰে। মনে মনে থাকিলে মৃত্যু হৈ যাব। সন্যাসী সকলৰ হল কৰ্ম সন্যাস, কিন্তু যেতিয়ালৈকে কৰ্মইন্দ্ৰিয় থাকিব, তেতিয়ালৈকে কৰ্মৰ সন্যাস কৰিব নোৱাৰে। উঠিব বা বহিব কেনেকৈ? আত্মাই দেহটো চলা ফুৰা কৰায়। আত্মাৰ সংস্কাৰতে থাকে। ৰাতি অশৰীৰী হৈ যায়। আত্মাই কয় মই কাম কৰি কৰি ভাগৰি পৰো সেই কাৰণে ৰাতি আৰাম কৰি অশৰীৰী হৈ যাওঁ। আত্মাইহে খোৱা বোৱা কৰে। আত্মাই এই কৰ্মইন্দ্ৰিয় দ্বাৰা কয় মই বেৰিষ্টাৰ হওঁ, আমুকা হওঁ। আত্মাই পিতাক আহ্বান কৰে। স্মৰণ কৰে ও গদ ফাদাৰ দয়া কৰা। তেওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ, আনন্দৰ সাগৰ। তেওঁ ওচৰত পূৰ্ণ জ্ঞান আছে। ইয়াতটো তোমালোকৰ আধৰুৱা জ্ঞান আছে। ব্ৰহ্মাণ্ড, সূক্ষ্মবতন কি, ড্ৰামা কেনেকৈ পুনৰাবৃত্তি হয়, কলৈ যায়, কেনেকৈ পূৰ্ণ জন্ম লয়, কিমান জন্ম লয় -এই কথা কোনেও নাজানে। তোমালোক সন্তানে পুৰুষাৰ্থ অনুসৰি জানিছা। আনকো এই জ্ঞান চিতাৰ ওপৰত বহাই বৈকুণ্ঠৰ পথ দেখুৱাই দিয়া। আন কোনেও নাজানে। পিতাই বুজাই, সন্তান, বাবাৰ হাত কেতিয়াও এৰি নিদিবা। বাবাক স্মৰণ কৰিলেহে বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব।

বাবাই সন্তান সকলক স্মৰণ নকৰে তেওঁ জানে সকলো মোৰ সন্তান। সকলোৱে মোকেই স্মৰণ কৰে। নিৰ্বাণধামত মোৰ লগতেই থাকোঁতা হয় এই কাৰণে ভুলটো পিতাক পাহৰি নাযাব। কোনো সন্দেহ কৰা উচিত নহয়।

এতিয়া পিতাই আদেশ দিছে মামেকম স্মৰণ কৰা আৰু প্ৰাপ্তিক স্মৰণ কৰা। কোনো ধৰণৰ খেলি মেলি হলেও পিতাক পাহৰি নাযাব।

পিতাক পাহৰি গলে নাওঁ ডুবি যাব। শত্ৰু তোমাৰ বহুত আছে কিয়নো তোমালোকে নিজেই কোৱা যে এই ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ দ্বাৰা বিনাশৰ জুই প্ৰজ্বলিত হৈছে। তোমালোকেতো স্পষ্ট ভাৱে বুজায় দিছা যে এই যুদ্ধৰ পিছতেই মুক্তি-জীৱন মুক্তিৰ দুৱাৰ খোল খাইছিল। বহুত আত্মাই মুক্তি ধামলৈ যায় পুনৰ আহে জীৱন মুক্তিলৈ। প্ৰথমে দেৱী দেৱতাৰ ধৰ্মৰ লোক সকল আহে আৰু আন সকলোৱে নিজৰ নিজৰ এটা ধৰ্ম স্থাপনা কৰে। পিতাই কয় মই প্ৰথমে সৰু ব্ৰাহ্মণ ধৰ্ম স্থাপনা কৰোঁ। লগতে ব্ৰাহ্মণক দেৱতাও বনাওঁ। শূদ্ৰ সকলক যেতিয়ালৈকে ব্ৰাহ্মণ হৈ নাযায়, তেন্তে ককাৰ পৰা প্ৰাপ্তি কেনেকৈ কৰিব পাৰিব। বৰ্ণত আহিবই লাগিব। বুজি পোৱা যাব এই দেৱী দেৱতাৰ কুলৰ হয় যেন লাগিছে। যি সকল এই কুলৰ হয় তেওঁলোকৰ দ্বাৰাই পোখা মেলিব ধৰিছে। গতিকে বাবাই বুজায় এনে মিঠা বাপদাদাক পাহৰি নাযাব, যাৰ কাৰণে কোৱা হয় তুমিয়েই মাতা পিতা..তোমাৰ শিক্ষাৰে আমি অসীম 21 জন্মৰ সুখ লওঁ। পৰুষাৰ্থ কৰি উচ্চতকৈ উচ্চ পদ লব লাগে। সুপুত্ৰই প্ৰতিজ্ঞা কৰে বাবা আমি সন্মান সৈতে উত্তীৰ্ণ হৈ দেখুৱাম। আমি সূৰ্য্য বংশী ৰাজ্য ভাগ্য নিশ্চয় লম। পিতাই কয় ভালকৈ চম্ভালিবা। মায়াও কম নহয়। প্ৰতিজনে ইমান পুৰুষাৰ্থ কৰা ,যে স্বৰ্গত সূৰ্য্যবংশী পদ পোৱা। এতিয়া তুমি পুৰুষাৰ্থ কৰিলে কল্প কল্প তোমাৰ এনে পুৰুষাৰ্থ চলি যাব। গতিকে বাবাই কয় মৰমৰ সন্তান, অলপ চম্ভালি চলিব লাগে। সংশয় বুদ্ধি কেতিয়াও নহবা। লৌকিক সম্বন্ধতো সন্তানে কেতিয়াও মাতা পিতাৰ ওপৰত সন্দেহ কৰিব নোৱাৰে। অসম্ভৱ। ইয়াতো বাবাক বুদ্ধিত ৰাখিব লাগে। এওঁ হল অপাৰ সুখ দিওঁতা বাবা। তথাপিও মায়াই তোমালোকক ঘুচিয়া ঘুচিত পৰাজিত কৰি দিয়ে। পিতাই কয় কেতিয়াও অশুদ্ধ অহংকাৰত বা অশুদ্ধ লোভত নাহিবা। বাস্তৱত তোমালোক বহুত লোভী। কিন্তু শুদ্ধ লোভ আছে যে অসীম পিতাৰ পৰা আমি অসীম স্বৰ্গৰ প্ৰাপ্তি কৰিম। মোহও শুদ্ধ। এক পিতাৰ লগত মোহ ৰাখিবা। জীয়াই থাকোতেই মৰি যোৱা। মাথোঁ, মইতো এক পিতাৰ হওঁ, পিতাৰ পৰাই প্ৰাপ্তি লম, লাগিলে যি হলেও নিজৰ লগত প্ৰতিজ্ঞা কৰা হয়। অপাৰ প্ৰাপ্তি আছে। আন কতোৱেই একো পোৱা নাযায়। গতিকে সংশয় আহিব নালাগে আৰু আন বাকী কথাত লাগিলে সন্দেহ আহিলেও কিন্তু এক পিতাৰ লগত হব নালাগে। পিতাৰ লগত সন্দেহ হব নালাগে। সুপুত্ৰ বুলি তেওঁক কোৱা হয় যি জনে পূৰ্ণ পৱিত্ৰ হয়। পতিত জনক কুপুত্ৰ বুলি কোৱা হয়। আগলৈ গৈ তোমালোকে বুজি পাবা- এওঁ যদি এই সময়ত দেহ ত্যাগ কৰে তেতিয়া হলে কি পদ পাব। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ -

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:

(১) ড্ৰামা খনক ভালকৈ বুজি চলিবা। পুৰুষাৰ্থ কৰি প্ৰালব্ধ গঢ়। ড্ৰামা বুলি কৈ বহি নাযাব।

(২) কেতিয়াও পিতাৰ অসন্মান নকৰিবা। খোজে প্ৰতি তেওঁৰ শ্ৰীমত চলিবা। পিতাৰ ওপৰত কেতিয়াও সংশয় নানিবা।

বৰদান: নিমিত্ৰ হৈ লৌকিক দ্বায়িত্ব পালনও অথক হৈ থাকোঁতা ডাৱল পোহৰ হোৱা

লৌকিক দ্বায়িত্ব পালন কৰিও সেৱাৰ দ্বায়িত্বও পালন কৰিবা ইয়াৰ পৰা ডাৱল লাভ পোৱা যায়। ডাৱল দ্বায়িত্ব থাকিলে ডাৱল প্ৰাপ্তি হয়।

কিন্তু ডাৱল দ্বায়িত্ব থাকিও ডাৱল লাইট পোহৰ হৈ থাকিবলৈ হলে নিজকে নিমিত্ৰ বুলি বুজি দ্বায়িত্ব পালন কৰি থাকিবা তেতিয়া ভাগৰ লগাৰ অনুভৱ নহব। যি নিজকে গৃহস্থ, নিজৰ প্ৰবৃত্তি বুলি বুজে তেওঁৰ বোজা ৰ অনুভৱ হয়। নিজৰ নহয়েই গতিকে বোজা কোনটো কথাৰ।

স্ন'গান: - সদায় জ্ঞান সূৰ্য্যৰ সন্মুখত থাকিবা তেতিয়া ভাগ্য ৰূপী ছায়া আপোনাৰ লগত থাকিব।

\*\*\*